

Sofiino přání

Člověk se cítí dost dlouho nesvůj poté, co se ho jednou snažila zabít nejlepší kamarádka. Ale když se Agáta podívala na svoji a Sofiinu zlatou sochu tyčící se uprostřed krope- natého rynku, raději nervozitu rychle zahнала.

„Nevím, proč to musí být zrovna muzikál,“ rozkýchala se z karafiátů na růžových šatech.

„Opovaž se v tom kostýmu potit!“ štek- la Sofie na kluka, který zrovna zápasil se sádrovou psí hlavou, zatímco se k němu přivázané děvče pokoušelo udržet rovnováhu s maskou rozto- milého hafana na obličejí. Potom Sofie chytila za límec dva kluky označené cedulkou RAVAN a CHAD- DICK, kteří si chtěli vyměnit kos- týmy: „A taky žádá výměna škol!“

„Ale já chci být Navěk!“ popotáhl RAVAN v černém vytahaném hábitu.

„Ta paruka hrozně kouše,“ kníkala BEATRIX a nešťastně se šrábala pod umělými blondá- tými kadeřemi.

„Máma mě takhle nepozná,“ skučel kluk ve stříbrné masce ŠKOLNÍKA.

„A HLAVNĚ NELAMENTOVAT NAD ROZDĚLENÍM ROLÍ!“ vybuchla Sofie nakonec, přilepila nápis OTYLKA na kovářovu dceru a vtiskla jí do dlaní dva čokoládové nanuky. „Koukej, ať do příštího týdne přibereš deset kilo!“

„Říkalas, že chceš jen něco malého,“ povzdychla si Agáta při pohledu na kluka balancujícího na žebříku, který maloval pár známých zelených očí na obrovský poutač. „Vkusnou oslavu výročí.“

„Copak je každý kluk v téhle vesnici tenor?“ vypískla Sofie, když si kritickým pohledem očí z plakátu změřila gavaldonské chlapce. „*Někdo z vás už přece mutovat musel!* Nemáme tu ani jednoho kluka, který by se hodil na roli Tedrose, nejkrásnějšího a nejkouzelnějšího prince v celé –“

Když se otočila, naskytl se jí pohled na zrzavého Radleyho s křivými zuby v úzkých kalhotách, který si zrovna nafukoval hrudník. Sofii se zvedl žaludek a přilepila na něho cedulku HORT.

„Tohle nevypadá na skromnou oslavu,“ ozvala se Agáta hlasitěji, zatímco několik děvčat stahovalo plátěný potah z budky na prodej lístků, která byla polepená dvaceti neonovými obrázky Sofiina obličeje. „A už vůbec mi to nepřijde vkus –“

„*Světle!*“ houkla Sofie na dva kluky pověšené na laně. Ozval se výbuch tak ohlušující, že se Agátě zatočila hlava. Skrz prsty se odvážila podívat na sametovou oponu za nimi posetou tisíci planoucími žárovkami, vyskládanými do nápisu:

KLETBY! Muzikál

Hlavní role, scénář, režie a produkce: Sofie

„Není to na finále moc usedlé?“ řekla Sofie a zatočila se v půlnočně modrých plesových šatech zdobených drobnými zlatými lístky s rubínovým náhrdelníkem na krku a korunkou z modrých orchidejí.

„Což mi připomíná – umíš zpívat dvojhlasně?“

Agáta se nafoukla jako dobře nasáté klíště. „Přeskočilo ti? Říkala jsi, že chceš vzdát hold uneseným dětem, ale zatím to vypadá na pouťovou burlesku! Neumím hrát a neumím zpívat a najednou si mám zkoušet kostým na nějakou připitomělou přehlídku krásy, ke které nemáš ani scé– Počkat! Co je TOHLE?“

Ukázala na nápis z rudých kamínků na Sofiině kostýmu.

Královna plesu

Sofie na ni zpod řas nevinně zamrkala: „Přece nečekáš, že náš příběh budu vyprávět tak, jak se stal, že ne?“

Agáta se zamračila.

„Ale Agáto, když se neoslavíme my samy, kdo to za nás udělá?“ vzdychla Sofie a přehlédla obrovský amfiteátr. „Jsmo lamačky kleteb z Gavaldonu! Školníkobijkyně! Větší než sám život! Slavnější než legenda! A kde máme palác? A otroky? V den výročí našeho unesení z téhle odporné díry by nás měli zbožňovat a klanět se nám až k zemi. Ale místo toho se raději zaobírají tlustýma vdovama s mizerným vkusem!“

Její hlas zaburácel prázdným hledištěm. Otočila se, aby se setkala se zkoumavým pohledem své kamarádky.

„Starší mu to povolili, ne?“ řekla Agáta.

Sofie se zakabonila. Rychle se otočila a začala rozdávat noty hercům.

„Kdy to bude?“ zeptala se Agáta.

Sofie neodpověděla.

„Sofie? Kdy to bude?“

„Den po vystoupení,“ pípla Sofie, zatímco oprašťovala girlandy na starém oltáři. „Ale to se změní, až uvidí přídavek.“

„Proč? Co je v přídávku?“

„Nedělej si starosti, Aguško. Smířila jsem se s tím.“

„Sofie. Co tam je?“

„Je dospělý a může si dělat, co chce.“

„A celé tohle divadlo se nebude odehrávat jen proto, abys překazila otcovu svatbu, že ne?“

Sofie se otočila. „Jak tě něco takového vůbec mohlo napadnout?“

Agáta si podmračeně změřila tlustou žebračku skrčenou pod závojem před oltářem s cedulkou HONORA.

Sofie podrčila Agátě noty. „Na tvém místě bych se začala učit zpívat.“

Když se před devíti měsíci vrátily z lesa, strhl se kolem nich nevídaný humbuk. Celých dvě stě let unášel Školník gavaldonské děti do Školy dobra a zla, ale až teď, když bylo tolik dětí navždy ztraceno a tolik rodin zničeno, se objevila dvě děvčata, která si našla cestu domů. Lidé je chtěli objímat, líbat, dotýkat se jich a stavět jim sochy, jako by to byli bohové seslaní z nebe. Aby uspokojili lačný dav, rozhodli Starší, že uspořádají autogramiádu hned po nedělní bohoslužbě. Na Agátu se Sofií přšely pořád ty stejné otázky: „Mučili vás?“ „Je kletba určitě zlomená?“ „Viděly jste mého syna?“

Sofie se nabídla, že se pozornosti Gavaldonu vystaví sama, ale Agáta se překvapivě vždycky dostavila a denně dávala rozhovory městskému plátku, nechávala se Sofií šněrovat do šatů a patlat lícidly. Dokonce tiše trpěla i malé děti, které nemohla vystát.

„Totemy nakažlivých chorob,“ mumlala Sofie a ovívala se eukalyptovými kapesníčky, než podepsala další pohádkovou knihu. Všimla si, jak se Agáta usmívá na kluka, kterému podepisovala výtisk *Krále Artuše*.

„Odkdy máš ráda děti?“ zavrčela Sofie.

„Od té doby, co prosí, aby mohly jít za mámou, když jsou nemocné,“ odpověděla Agáta a odhalila od rtenky zbarvené zuby ve veselém úsměvu. „Ještě nikdy neměla tolik pacientů.“

S přicházejícím létem ale pozornost opadla a dav obdivovatelů lehce prořídil. A v tu chvíli přišla Sofie s nápadem udělat plakát:

Agáta nevěřičně zírala na nápis na kostelních dveřích. „Polibek zdarma?“

„Polibek na knihy,“ upřesnila to Sofie za nadšeného špulení krvavě rudých rtů do kosmetického zrcátka.

„Takhle bych si to nevyložila,“ popotáhla si Agáta upnuté zelené šaty, které jí Sofie půjčila. Po návratu do Gavaldonu se ze Sofiina šatníku vytratila růžová, protože jí asi příliš připomínala časy, které strávila v podobě plešaté, bezzubé ježibaby.

„Hele, už nikoho nezajímáme,“ upravila si Agáta znovu ramínka, „a měly bychom začít žít jako všichni ostatní.“

„Možná bych tam tento týden měla jít jen já,“ odlepila na vteřinku Sofie oči od zrcadla, „aby necítili tvůj nedostatek nadšení.“

Jenže když se Sofie v neděli ukázala před kostelem, čekal na ni jen smradlavý Radley. Další týdny se všechno opakovalo, a to i přesto, že nabízela „intimní dárek ke každému podpisu“ a „večeři ve dvou“.

Když se léto překulilo v podzim, zmizely i obrázky unesených. Gavaldonské děti uklidily pohádkové knihy hluboko do skříní a pan Deauville pověsil na okno knihkupectví velikou ceduli s nápisem ZAVÍRÁME, protože mu z lesa nepřišly žádné

knihy, které by mohl prodat. Z Agáty a Sofie se staly pouhé pozůstatky zrušené kletby. Dokonce i Sofiin otec s ní přestal zacházet jako v rukavičkách. O Halloweenu oznámil své dceři, že dostal od Rady starších povolení oženit se s Honorou, a ani se nezeptal, zda mu požehná i Sofie.

Když Sofie běžela lezavým, nepřijemným deštěm domů ze zkoušky, zamračila se na svou – kdysi tak zářivou – sochu, celou kropenatou od ptačího trusu. Co se kvůli ní nasnažila! Týden na sebe plácala pleťové masky ze slimáčích vajec a okurkové šťávy, aby ji sochař vystihl takovou, jaká doopravdy je. A teď tu stojí a z její kamenné podobizny se staly záchodky pro holuby.

Otočila se na vlastní tvář zubící se z poutače a zaskřípala zuby. Muzikál jejímu otci už připomene, kdo je důležitější. Připomene to všem.

Čvachtala přes náměstí do uliček z drnových chýší a z komínů se k ní nesl závan kouře prozrazující, co měla která rodina zrovna k večeři: u Viléma vepřový řízek s houbovou omáčkou, u Belly hovězí krémovou polévku s bramborem, u Sabriny čocku se špekem a nakládanými sladkými bramborami...

Všechno to, co její otec miloval a nikdy si nemohl dopřát.

Fajn. Jen ať si hladoví, jí je to jedno. Když přišla k vlastním dveřím, nasála vůni studené, prázdné kuchyně, jež otci dlouho připomínala, co ztratil.

Ale teď se kuchyň přece jen nezdála tak prázdná jako na první pohled. Sofie se znovu nadechla, a když jí v nose zašimrala vůně masa a mléka, rozběhla se bezděčně ke dveřím. Prudce je otevřela a...

Honora porcovala syrová vepřová žebírka. „Sofie,“ pozdravila udýchaně a oťrela si buclaté ruce, „musela jsem zavřít u Bartlebyho a potřebovala bych pomoc –“

Sofie jako by ji neviděla. „Kde je táta?“

Honora si neobratně upravila rozčuchané vlasy celé špinavé od mouky. „Hmmm, asi bude s klukama stavět stan. Říkal, že by bylo fajn se najíst společně –“

„Stan?“ vyrazila Sofie k zadním dveřím. „Teď?“

Vyběhla na zahradu, kde Honořini dva synové stavěli konstrukci stanu a otec se usilovně snažil napnout bílou plachtu. Jakmile se mu to podařilo, odfoukl stan vítr a pohřbil ho i se dvěma chlapci pod bílou látkou. K Sofii se donesl jejich veselý smích. „Jako na zavalanou!“ vykoukl táta zpod cely. „Čtvrtý do party!“

„Proč stavíte ten stan?“ zeptala se Sofie ledově. „Svatba bude přece až příští týden.“

Štěpán se postavil a odkašlal si: „Bude už zítra.“

„Zítra?“ Sofie zbledla jako stěna. „Jako *tohle* zítra? To, co přijde po dnešku?“

„Honora říkala, že bychom se mohli vzít ještě před tvým vystoupením,“ pročísl si čerstvě vypěstovanou bradku. „Nechceme ti krást pozornost lidí.“

Sofie polkla. „Ale, jak můžete –“

„Nedělej si starosti. V kostele už jsme to oznámili a tady Kuba s Adamem nám postaví stan raz dva. Jaká byla zkouška?“ zeptal se a přitiskl k sobě mladšího, šestiletého Jakuba. „Kuba říkal, že ty světla jsou vidět až od nás ze zápraží.“

„Já je taky viděl!“ vykřikl osmiletý Adam a přitulil se ke Štěpánovu boku.

Ten oba políbil na temeno a zašeptal: „Kdo by to byl řekl, že jednou budu mít takové dva prince?“

Sofie sledovala otce a srdce se jí dralo až do krku.

„Tak nám řekni, o čem to tvoje vystoupení bude,“ vyzvídal otec.

Ale Sofii najednou vlastní muzikál vůbec nezajímal.

K večeři byla lákavá pečínka s dokonale uvařenou brokolicí, okurkovým salátem a bezlepkovým borůvkovým koláčem, ale Sofie si ničeho ani neuždíbla. Seděla ztuhle namáčknutá u stolu s ostatními a za veselého cinkání příborů nenávisťně zírala na Honoru.

„Jez,“ pobídl ji otec.

Honora usazená vedle něho si promnula lalok na krku a raději se Sofiině pohledu vyhnula. „Pokud jí to nechutná –“

„Uvařilas to, co má ráda,“ zapíchl Štěpán oči do dcery, „a tak to sní.“

Sofie se ale jídla nedotkla, ani když se řinkot vidliček a nožů přelil v tázavé ticho.

„Můžu si vzít její maso?“ ozval se Adam.

„Ty a moje máma jste byly kamarádky, nebo se pletu?“ oslovila Sofie Honoru.

Vdově zaskočil kousek masa. Štěpán se na dceru zamračil, ale ještě než stačil otevřít pusou k odpovědi, popadla ho Honora za zápěstí. Osušila si už beztak suché rty špinavým ubrouskem.

„Nejlepší kamarádky,“ odkašlala si s úsměvem a polkla. „Hodně dlouho.“

Sofie se narovнала. „Tak si říkám, proč se to pokazilo.“

Honořin úsměv se vytratil. Sklopila oči zpět do talíře, Sofiin pohled na ní zatím stále ulpíval.

Štěpánova vidlička cinkla o stůl. „Co taky někdy po škole pomoct Honoře v krámě?“

Sofie čekala, až se ozve Adam, ale pak pochopila, že se otec ptá jí.

„Já?“ zbledla. „A pomáhat... jí?“

„Bartleby se zmínil, že by moje paní potřebovala pomocníka,“ nedal se odbýt Štěpán.

Paní. Přesně tohle slovo Sofie slyšela. Ne zlodějka, ne poběhlice, ale *paní*.

„Až bude po svatbě a po muzikálu,“ dodal ještě, „koukej se začlenit do normálního života.“

Sofie se otočila na Honoru v očekávání, že bude stejně šokovaná jako ona sama, ale ta jen spokojeně srkala seschlými ústy okurkový salát.

„Tati, ty chceš, abych... abych...“ Sofii se málem vzpříčila slova v krku: „Abych stloukala *máslo*?“

„A trochu si posílila ručičky, které máš jak hůlčičky,“ utrousil otec s plnou pusou, zatímco si Jakub s Adamem porovnávali bicepsy.

„Ale já jsem slavná!“ vyjekla Sofie. „Mám fanoušky a *sochu*! Nemůžu pracovat! A už vůbec ne s ní!“

„Pak by sis ale měla začít hledat jiné bydlení,“ okousal Štěpán poslední zbytky masa z kosti. „Dokud jsi v téhle rodině, budeš na její chod přispívat. Jinak se kluci rádi nastěhují do tvého pokoje.“

Sofii překvapením spadla čelist.

„A teď *jez*,“ štěkl tak ostře, že ho musela poslechnout.

Když se Agáta soukala do svých starých, pytlovitých šatů v hřbitovní černi, přestala Kmotříčka olizovat pstruží kosti a podezíravě se na ni podívala přes vlhkou místnost.

„Vidíš? Stará dobrá Agáta,“ zaklapla víko truhly se Sofiiným oblečením, dotáhla ji ke dveřím a klekla si, aby pohladila svou bezsrstou vrásčitou kočku. „Teď už zase můžeš být hodná.“

Kmotříčka zasyčela.

„To jsem jenom já,“ šeptala Agáta, „vůbec jsem se nezměnila.“ Ale kočka po ní zlostně sekla packou a odšourala se pryč.

Agáta si přejela přes nový škrábanec na ruce mezi všemi ostatními, které se ještě nestihly zahojit. Plácla sebou na postel a Kmotříčka se stočila do plesnivého rohu pokoje, co nejdál od ní.

Otočila se na posteli a objala polštář.

Jsem šťastná.

Poslouchala pleskání deště o slaměnou střechu a šumění vody crčící proudem rovnou do matčina černého kotle.

Domove, sladký domove.

Cink, cink, cink, odpověděl déšť.

Sofie a já.

Zadívala se na černou popraskanou stěnu. *Cink, cink, cink.*

Jako když zavadí meč o přezku pásku. *Cink, cink, cink.* Srdce se jí zběsile rozbušilo a krev začala vřít jako láva. Věděla, že už je to tu zas. *Cink, cink, cink.* Černá barva kotle se proměnila v černý jeho holínek. Sláma ze střechy v jeho zlaté vlasy. Modré nebe v jeho oči. A polštář v její náruči v opálené svaly a kůži.